

SOÑOS DO PASADO

Por: Manuel Chazo Cores

RISAS NO CEO

Vilanova de Arousa,
porto acendido de gaivotas
adornado de barcos veleiros.
Coma unha onda enchiches toda a miña vida.
Ría de Arousa,
como se ven os teus portos!.

O inverno cru, á veces,
recobre, dun branco resplandecente,
os teus montes.
Xiabre, Castrove,...
e a longa serra do Barbanza.
A amalgama de verdes da súa vexetación
DESAPARECE,
baixo o manto da neve pasaxeira do cru inverno.
Vaise toda a xeografía envexable a recrearse,
á vez, na paisaxe.
Puxéronse tristes as cores.

Mirar á ría de ondas durmidas,
de beleza inigualable.
Emoción ao vela coas súas illas e escollos,
onde a súa valoración positiva non se limita.
Variedade de artes.
A pesca sempre foi abundante e variada.

Que lle pasou á ría nos anos corenta?
Cambiou acaso a súa vida mariñeira?
Foron as bateas mexilloeiras
as que invadiron os mares da ría.
Mares cheos de peixes azuis,
no seu máis puro estado, para os barcos do cerco.

Áreas de mar que eran tesouros.
Agora.....
ría chea de puntos negros.
Ao perder o mar parte da súa beleza,
e o verde dos pradairos.
Tristeira toda ela, xunto coas illas
e a area branca das súas praias.

Como unha onda éncbeste toda a miña existencia
xogando coas mareas
e con todas as promesas da miña vida.
Ala onde se cruzan os camiños
es VIDA e ESPERANZA.

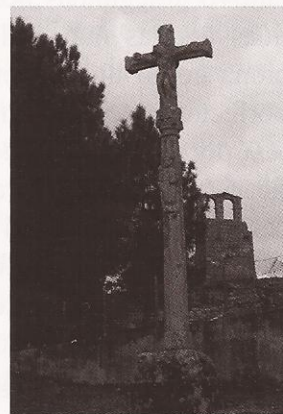
VILANOVA DE AROUSA

Déixate querer miña terra mariñeira.
Lévote por dentro.
Terra fértil e bela
terra bendicida, terra santa.
Vila engalanada no Sacramento,
coro na ribeira do amor.
Soa nunca estarás, vila fermosa
os amores sempre volverán a ti.

Foise o meu sorriso de fábula moza.
Deixeime, ou non, de ti,
da túa dependente terra
pero o meu amor por ti
nunca se cubriu de xeo.

Terra e ceo de estrelas
que murmurio o teu silencio
oh! Vilanova, so! un chíó teu.
Sempre fuches boa no teu porto.

Os amores sempre volverán a ti
soa nunca estarás.
Solar antigo.
En ti naceu a igrexa monacal
de San Cipriano de Calogo.
Déixate querer,
miña terra mariñeira
non tes porque sentirte triste
os teus fillos sempre volven a ti
quérente con toda a alma.
Que nunca se perda a estrela
que guiou polos mares da costa
aos teus bravos mariñeiros
polas costas do teu mar Atlántico.

Vilanova de Arousa.
Torre e cruceiro de Calogo.